

Tijeras en los ojos

Patricia Gadea

14.02.26 – 25.04.26

ADN Galeria presenta "Tijeras en los ojos", una exposició dedicada a l'obra de Patricia Gadea (1960–2006). Vint anys després de la seva mort, aquesta exposició recupera l'obra de Patricia Gadea, marcada per una reflexió incisiva sobre el seu propi temps. La inauguració tindrà lloc el dissabte 14 de febrer a les 12.00 h a ADN Locker Room.

Vint anys després de la seva mort, aquesta exposició recupera l'obra de Patricia Gadea, marcada per una reflexió incisiva sobre el seu propi temps. Gadea no va ser una pintora de formes autònomes o tancades, sinó de materials en trànsit. Treballava amb tot allò que li queia a les mans, activant un pensament crític basat en un ús desobedient del visual. Com va escriure Francisco Calvo Serraller, "més que aplicar el talla i enganxa, sembla que té tisores als ulls". No es tracta només d'una tècnica, sinó d'una manera de mirar.

Situada en el context de la pintura postmoderna madrilenya, Patricia Gadea va desenvolupar una pràctica eclèctica i de fort colorisme, travessada pel collage i per referents de la cultura pop. La seva obra, des del principi, s'inscriu en el context de la Movida, un moment marcat per la hibridació de llenguatges i la dissolució de jerarquies. Amb el procés de canvi democràtic a Espanya, el seu treball actua com un dispositiu crític que interpel·la els imaginaris dominants de l'època des d'una posició conscient i provocadora. Gadea assimila aquestes influències per qüestionar-les. La seva iconografia eclèctica dona lloc a un bell caos que desborda els límits entre abstracció i figuració.

A finals dels anys vuitanta, Patricia Gadea s'instal·la a Nova York, en un moment d'intensa efervescència artística i de forta politització del camp cultural. La seva pintura comença a desplaçar-se cap a una dimensió més conceptual. No es tracta d'un conceptualisme fred, sinó d'una pintura que es critica a si mateixa, es tritura i s'expandeix. L'experiència quotidiana es converteix en un punt de partida per plantejar qüestions més àmplies, com el capitalisme, la globalització, la nostra relació amb les imatges de consum i la construcció de l'experiència de ser dona en aquest entorn immediat. En aquest període, Gadea entra en contacte amb altres artistes i agents culturals, entre ells Carlos Pazos, amb qui

va col·laborar en una de les obres que integren la mostra. Aquest context d'intercanvi va ser decisiu per al desenvolupament de les seves pràctiques col·lectives posteriors.

La seva separació de Juan Ugalde i el distanciament d'Estrujenbank marquen una ruptura decisiva. Respon a una necessitat d'afirmació pròpia, de separació de llenguatges i tècniques. Des d'aleshores, la seva obra adquireix un to més ombrívol i introspectiu, centrat en arquetips femenins que qüestionen la noció mateixa de "dona". Personatges extrets del còmic i de la publicitat apareixen com a cossos explotats, fragmentats o caricaturitzats, evidenciant els mecanismes de representació i consum que travessen allò que era el femení de l'època.

El 1996, Patricia Gadea abandona Madrid per tractar la seva addicció i reconstruir la seva vida lluny de la velocitat de la ciutat. La seva pintura s'afirma com un exercici artesanal i quotidià, un espai de resistència davant la hiperexposició i l'excés. El treball esdevé més íntim, de traç esbossat i iconografia críptica, on el cos i la fragilitat ocupen un lloc central. Instal·lada a Palència, dona classes d'art i desenvolupa la seva obra al marge dels circuits principals fins al final de la seva vida.

La trajectòria de Patricia Gadea està impregnada d'un qüestionament constant de l'estètic i del lloc de la dona artista. Considerada avui una figura clau de la pintura espanyola, va articular una perspectiva sense militància programàtica, però sense concessions davant el predomini masculí en la societat i en el sistema artístic. Al llarg de la seva obra, aquest pensament es desplega en múltiples formes i suports, assolint una equació singular entre complexitat conceptual i immediatesa formal. Com tisoires als ulls, Gadea no busca fixar una mirada, sinó interferir-la. En aquesta capacitat per transformar tensions vitals en llenguatge plàstic resideixen la intensitat, la urgència i la velocitat d'una obra inseparable de la vida. El seu amor principal va ser l'art i, de manera radical, va viure i morir travessada per aquest compromís.

L'exposició s'inaugurarà el dia 14 de febrer a les 12 h a ADN Galeria (C/ de Mallorca, 205, L'Eixample, 08036 Barcelona), i romandrà oberta al públic fins al 25 de març.

Tijeras en los ojos

Patricia Gadea

14.02.26 – 25.04.26

ADN Galeria presenta "Tijeras en los ojos", una exposición dedicada a la obra de Patricia Gadea (1960 – 2006). Veinte años después de su fallecimiento, esta exposición recupera la obra de Patricia Gadea, marcada por una reflexión incisiva sobre su propio tiempo. La exposición se inaugurará el sábado 14 de febrero a las 12.00 h en ADN Locker Room.

Gadea no fue una pintora de formas autónomas o cerradas, sino de materiales en tránsito. Ella trabajaba con todo aquello que caía en sus manos, activando un pensamiento crítico basado en un uso desobediente de lo visual. Como escribió Francisco Calvo Serraller, "más que aplicar el corta y pega, parece que tiene tijeras en los ojos". No se trata solo de una técnica, sino de una forma de mirar.

Situada en el contexto de la pintura posmoderna madrileña, Patricia Gadea desarrolló una práctica ecléctica y de fuerte colorismo, atravesada por el collage y por referentes de la cultura pop. Su obra, desde el principio, se inscribe en el contexto de la Movida, un momento marcado por la hibridación de lenguajes y la disolución de jerarquías. Con el proceso de cambio democrático en España, su trabajo actúa como un dispositivo crítico que interpela los imaginarios dominantes de la época desde una posición consciente y provocadora. Gadea asimila estas influencias para cuestionarlas. Su iconografía ecléctica da lugar a un hermoso caos que desborda los límites entre abstracción y figuración.

A finales de los años ochenta, Patricia Gadea se instala en Nueva York, en un momento de intensa efervescencia artística y de fuerte politización del campo cultural. Su pintura comienza a desplazarse hacia una dimensión más conceptual. No se trata de un conceptualismo frío, sino de una pintura que se critica a sí misma, se tritura y se expande. La experiencia cotidiana se convierte en un punto de partida para plantear cuestiones más amplias, como el capitalismo, la globalización, nuestra relación

con las imágenes de consumo y la construcción de la experiencia de ser mujer en ese entorno inmediato. En este periodo, Gadea entra en contacto con otros artistas y agentes culturales, entre ellos Carlos Pazos, con quien colaboró en una de las obras que integran la muestra. Este contexto de intercambio fue decisivo para el desarrollo de sus prácticas colectivas posteriores.

Su separación de Juan Ugalde y el distanciamiento de Estrujenbank marcan una ruptura decisiva. Responde a una necesidad de afirmación propia, de separación de lenguajes y técnicas. Desde entonces, su obra adquiere un tono más sombrío e introspectivo, centrado en arquetipos femeninos que cuestionan la noción misma de "mujer". Personajes tomados del cómic y de la publicidad aparecen como cuerpos explotados, fragmentados o caricaturizados, evidenciando los mecanismos de representación y consumo que atraviesan lo que era el femenino de la época

En 1996, Patricia Gadea abandona Madrid para tratar su adicción y reconstruir su vida lejos de la velocidad de la ciudad. Su pintura se afirma como un ejercicio artesanal y cotidiano, un espacio de resistencia frente a la hiperexposición y al exceso. El trabajo se vuelve más íntimo, de trazo bocetado y iconografía críptica, donde el cuerpo y la fragilidad ocupan un lugar central. Instalada en Palencia, da clases de arte y desarrolla su obra al margen de los circuitos principales hasta el final de su vida.

La trayectoria de Patricia Gadea está permeada por un cuestionamiento constante de lo estético y del lugar de la mujer artista. Considerada hoy una figura clave de la pintura española, ella articuló una perspectiva sin militancia programática, pero sin concesiones frente al predominio masculino en la sociedad y en el sistema artístico. A lo largo de su obra, este pensamiento se despliega en múltiples formas y soportes, logrando una ecuación singular entre complejidad conceptual y inmediatez formal. Como tijeras en los ojos, Gadea no busca fijar una mirada, sino interferirla. En esa capacidad para transformar tensiones vitales en lenguaje plástico reside la intensidad, la urgencia y la velocidad de una obra inseparable de la vida. Su amor principal fue el arte y, de manera radical, vivió y murió atravesada por ese compromiso.

La exposición se inaugurará el 14 de febrero a las 12:00 en la ADN Galería (C/ de Mallorca, 205, L'Eixample, 08036 Barcelona) y permanecerá abierta al público hasta el 25 de marzo.

Tijeras en los ojos

Patricia Gadea

14.02.26 – 25.04.26

ADN Galeria presents "Tijeras en los ojos", an exhibition dedicated to the work of Patricia Gadea (1960–2006). Twenty years after her passing, this exhibition revisits Patricia Gadea's work, marked by a sharp reflection on her own time. The exhibition opens on Saturday, February 14, at 12:00 pm at ADN Locker Room.

Twenty years after her death, this exhibition recovers the work of Patricia Gadea, marked by an incisive reflection on her own time. Gadea was not a painter of autonomous or closed forms, but of materials in transit. She worked with everything that fell into her hands, activating a critical thinking based on a disobedient use of the visual. As Francisco Calvo Serraller wrote, "rather than applying cut and paste, it seems she has scissors in her eyes". It is not only a matter of technique, but of a way of looking.

Situated in the context of Madrid postmodern painting, Patricia Gadea developed an eclectic practice of strong colorism, traversed by collage and by references to pop culture. Her work, from the beginning, is inscribed in the context of the Movida, a moment marked by the hybridization of languages and the dissolution of hierarchies. With the process of democratic change in Spain, her work acts as a critical device that challenges the dominant imaginaries of the time from a conscious and provocative position. Gadea assimilates these influences in order to question them. Her eclectic iconography gives rise to a beautiful chaos that overflows the limits between abstraction and figuration.

At the end of the 1980s, Patricia Gadea settles in New York, at a moment of intense artistic effervescence and strong politicization of the cultural field. Her painting begins to shift toward a more conceptual dimension. This is not a cold conceptualism, but a painting that criticizes itself, grinds itself down and expands. Everyday experience becomes a starting point for raising broader questions, such

as capitalism, globalization, our relationship with consumer images and the construction of the experience of being a woman in that immediate environment. In this period, Gadea comes into contact with other artists and cultural agents, among them Carlos Pazos, with whom she collaborated on one of the works included in the exhibition. This context of exchange was decisive for the development of her later collective practices.

Her separation from Juan Ugalde and the distancing from Estrujenbank mark a decisive rupture. It responds to a need for self-affirmation, for a separation of languages and techniques. From then on, her work acquires a darker and more introspective tone, centered on female archetypes that question the very notion of "woman". Characters taken from comics and advertising appear as exploited, fragmented or caricatured bodies, revealing the mechanisms of representation and consumption that traversed what was the feminine of the time.

In 1996, Patricia Gadea leaves Madrid to treat her addiction and rebuild her life away from the speed of the city. Her painting asserts itself as an artisanal and everyday exercise, a space of resistance against hyperexposure and excess. The work becomes more intimate, with a sketch-like line and cryptic iconography, where the body and fragility occupy a central place. Settled in Palencia, she teaches art and develops her work on the margins of the main circuits until the end of her life.

The trajectory of Patricia Gadea is permeated by a constant questioning of the aesthetic and of the place of the woman artist. Considered today a key figure in Spanish painting, she articulated a perspective without programmatic militancy, but without concessions in the face of male predominance in society and in the artistic system. Throughout her work, this thinking unfolds in multiple forms and supports, achieving a singular equation between conceptual complexity and formal immediacy. Like scissors in the eyes, Gadea does not seek to fix a gaze, but to interfere with it. In this capacity to transform vital tensions into plastic language resides the intensity, urgency and speed of a body of work inseparable from life. Her principal love was art and, in a radical way, she lived and died traversed by that commitment.

The exhibition will open on February 14 at 12:00 PM at ADN Galeria (C/ de Mallorca, 205, L'Eixample, 08036 Barcelona), and will remain open to the public until March 25.